

บทนำ

ก๊อบก๊อบ...ก๊อบก๊อบ! บนเส้นทางสู่เมืองหลวงที่ตัดข้ามป่า รถม้าคันหนึ่งแล่นไปตามทางอย่างรีบเร่ง พระอาทิตย์แม้ยังไม่ละขอบฟ้า แต่หมอกหนาที่ลงจัดปกคลุมไปทั่วทำให้บรรยากาศดูคล้ายช่วงเวลาโพล้เพล้ก็ชวนให้รู้สึกเปล่าเปลี่ยวมากกว่าอุ่นใจ โดยเฉพาะสำหรับคนที่ไม่เคยจากบ้านมาไกลถึงเพียงนี้อย่างมาเบล ปลายทางข้างหน้าที่กำลังมุ่งหน้าไปคือวลาคาลาสกี...เมืองหลวงของประเทศที่เธอไม่เคยเยี่ยมกรายมาก่อน

ไม่เหมือนที่บ้านเลยสักนิด

มาเบลใจลอยคิดถึงบ้านที่อบอุ่น เนินเขาและทุ่งหญ้าเขียวขจีสุดลูกหูลูกตาภายใต้แสงอาทิตย์ที่สว่างสดใส ทั้งๆ ที่ไม่อยากจากบ้านมาเลยสักนิด แต่มาเบลปฏิเสธนุพการีไม่ได้ แม้พวกท่านจะไม่ได้พูดออกมาตรงๆ ว่าให้เธอมาวลาคาลาสกีทำไม แต่มาเบลก็คิดว่าพอจะเดาได้ไม่ยาก

...หญิงสาวในวัยอย่างเธอ หมดเวลาที่จะอยู่เป็นภาระของครอบครัวแล้ว...

แม้จะรู้ว่าสิ่งสำคัญสำหรับตัวเองในช่วงอายุนี้คืออะไร และ
ทำไมต้องจากบ้านมาไกลถึงที่นี่ แต่มาเบลก็ยังแอบหวัง ...เธออยาก
แต่งงานด้วยความรัก...อยากผูกพันกับใครสักคนด้วยความรู้สึกนั้นไป
จนลมหายใจสุดท้าย

‘จงแต่งงานด้วยความรักนะมาเบล’ คำสอนของคุณยายราวกับ
จะดังก้องขึ้นมาในใจ แม้ท่านจะจากเธอไปนานแล้ว แต่มาเบลยังจำมือ
ที่อบอุ่นนุ่มนวลของท่านได้

ปัง! ปัง! เสียงปืนที่ดังแว่วมาไกลๆ ทำให้มาเบลที่กำลังใจลอย
สะดุ้ง

"เสียงปืน เกิดอะไรขึ้น" มือบางของมาเบลเอื้อมไปเลิกผ้าม่าน
คลุมหน้าต่างรถเพื่อส่องสายตามองออกไป แต่นอกจากแนวปากกลางแสง
ที่สลัวลงทุกทีนั้นก็ไม่มีสิ่งใดให้เห็นอีก พระจันทร์กลมโตค่อยๆ เพลย
ตัวที่ขอบราวฟ้าต่างๆ ที่พระอาทิตย์อ่อนแรงยังไม่ตกดิน ปรากฏเป็น
พื้นที่ว่างกลมสีขาวจางๆ รอเวลาที่จะโดดเด่นได้เต็มที่เมื่อค่ำคืนมาเยือน

"ไม่รู้สิคะ" เดลล่า สาวใช้ที่เดินทางมาพร้อมกันเพื่อดูแลมาเบล
ตอบด้วยน้ำเสียงไม่มั่นคงนัก

ม่านหน้าต่างถูกลดลงเมื่อมาเบลมองไม่เห็นอะไรมากไปกว่านั้น
ร่างระหงในเครื่องแต่งกายแม่เรียบงายแต่ตัดเย็บด้วยผ้าเนื้อดีฟ่อนลง
พิงพนัก กลับไปนั่งทอดความคิดอยู่กับตัวเอง

...จะมีอะไรคอยเธออยู่ที่เวลาคาลาสกีบ้าง...

กึก! ฮึ! จู๋ๆ รถม้าที่วิ่งมาเรื่อยๆ ก็หยุดชะงักแล้วเซรราวกับถูก
เขย่า เสียงร้องอย่างตกใจของเจ้าม้าที่เทียมรถสร้างความตื่นตระหนก
ให้กับผู้ที่โดยสารอยู่ภายใน แรงเหวี่ยงที่เกิดขึ้นทำให้ทั้งมาเบลและ
เดลล่าที่ไม่ได้ตั้งตัวกระดอนจากที่นั่ง พลัดตกลงไปบนพื้นรถม้า
ก่อนที่จะหยุดนิ่งในที่สุด

"อะไรกัน" มาเบลหยุดตัวลุกจากพื้น มือผลักประตูแล้วก้าวออก

ไปดู สิ่งที่ได้เห็นคือสารภีที่กำลังพยายามปลดปล่อยม้าเทียมรถให้หาย
ตื่นตกใจ

"คุณหนู" เดลล่ารีบก้าวตามลงมา ร้องเรียกผู้เป็นนาย

"มีอะไรบางอย่างวิ่งตัดหน้ารถครับ อาจเป็นสัตว์ป่า"

"แล้วรถกับม้าเป็นยังไงบ้าง"

"เดี๋ยวนะครับ" สารภีวางมือจากเจ้าม้าที่สงบลงแล้วเพื่อสำรวจ
รถ ก่อนจะกลับมารายงานเสียงไม่ดีนัก

"ล้อรถครับ...คงต้องเปลี่ยน"

"ตายจริง!" ผู้เป็นสาวใช้ใจเสีย หันรีหันขวางกวาดตามองไปรอบๆ
แสงอาทิตย์ที่ไม่อาจส่องผ่านม่านหมอกที่ลงจัดส่งให้บรรยากาศดูวังเวง

...รถม้ามาเสียแบบนี้...ต้องติดอยู่ที่นี้หรือเปล่า

"ไม่ตายหรอกเดลล่า ซ่อมได้ใช่ไหม นานหรือเปล่า"

"ไม่นานครับ ครูเดียวเท่านั้น รอสักนิดนะครับ ผมจะรีบลงมือ"

มาเบลพยักหน้า ถอยห่างออกมาให้สารภีได้ทำงานของเขา โดยมี
เดลล่าคอยเดินตามไม่ห่าง

"นี่ขนาดพระอาทิตย์ยังไม่ละขอบฟ้าดิยังมองไม่เห็นแสงแดด ที่
นี่น่าจะค่ำไว้มากกว่าที่บ้านของเราเลยนะคะคุณหนู" เดลล่าบ่นอุ้

"นั่นสิ ฉันก็ไม่คิดว่านี่จะเป็นแบบนี้" มาเบลเองก็อดบ่นพึมพำ
ไม่ได้ นึกไม่สบายใจเหมือนกันที่ต้องติดอยู่ในสถานการณ์แบบนี้
อากาศเย็นจัดทำให้เธอยกสองมือโอบตัวเอง

สวบ! พงหญ้าที่ขยับไหวทำให้เดลล่าผวาเข้ามาใกล้มาเบลทั้งตัว

"คุณหนูคะ"

"แค่เสียงลมพัดหญ้านะ" มาเบลปลดปล่อยตัวเองและเดลล่า ใน
ขณะที่ส่งสายตามองไปยังทิศที่มาของเสียงอย่างอดไม่ได้ สายตาวาววับ
คู่หนึ่งจากพุ่มไม้รกรกทำให้มาเบลเกือบพลอยถอยหลัง แต่เมื่อมองดีๆ
อีกครั้งก็พบว่ามันเป็นสุนัขตัวโตตัวหนึ่งเท่านั้น

กรร... เสียงซู่ของมันดังขึ้น แต่ท่าทางของมันที่ไม่วังหนี แถม
ยังมองจ้องมาเบลไม่วางตาทำให้หญิงสาวประหลาดใจ สายตาของ
มาเบลมองอย่างสำรวจอยู่ห่างๆ แล้วก็เห็นรอยเลือดที่สีข้างและขาหลัง
ของมัน

"อย่าไปยุ่งเลยคะ สัตว์ป่า เดียวมันกัดเอา" เดลล่าเรียกมาเบล
เสียงสั่นเมื่อเห็นว่าผู้เป็นนายค่อยๆ ก้าวเท้าเข้าไปหา

"แต่มันบาดเจ็บ"

"คุณมาเบลคะ" เดลล่าเรียกชื่อเตือน หวังว่ามาเบลจะฟังบ้างแต่
ก็ไร้ผล ที่เดลล่าจำต้องยอมรับคือเจ้านายสาวของเธอมีความพิเศษที่
ไม่เหมือนใคร อ่อนโยนแต่ไม่อ่อนแอ ไม่เคยมีใครเห็นมาเบลร้องไห้
ยิ่งไปกว่านั้นเธอยังเป็นที่รักของสัตว์น้อยใหญ่มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว
ตอนที่มาเบลถือกำเนิด บ้านของเธอก็เริ่มมีชีวิตชีวาด้วยสัตว์ป่าตัวน้อย
ไม่ว่าจะเป็นนก กระรอก กระแต กระต่าย หรือกระทั่งกวางที่ผ่าน
ไปเลาะเล็มกินหญ้าบ่อยครั้ง และพอมาเบลเริ่มหัดเดินก็เกิดเหตุการณ์
ที่ย้ำความพิเศษของเธอ

ในวันที่สุดใส ท้องฟ้าโล่งโปร่งเพราะร่างเมฆ เปิดโอกาสให้
แสงแดดอบอุ่นทาบไล่ฝนหญ้าได้อย่างเต็มที่ มาเบลที่ยังไม่รู้ความ
หายไปขณะที่ทุกคนกำลังสนุกอยู่กับการปิกนิก ผู้คนทั้งหมดบ้านออก
ตามหาอยู่เกือบสองวัน ในที่สุดก็มีคนพบมาเบลตัวน้อยๆ กำลังนอน
หลับสบายอย่างปลอดภัยอยู่ในถ้ำหมาป่าพร้อมลูกๆ ของมัน

"มันบาดเจ็บขนาดนี้...ถ้าทิ้งไว้อาจจะตายก็ได้นะ ต้องเป็นเสียงปืน
เมื่อไหร่ๆ เลย" แม้จะกลัวสัญชาตญาณสัตว์ป่าของมัน แต่รอยเลือด
ที่มากเหลือเกินก็ทำให้มาเบลทำใจมองผ่านไม่ลง เธอลองยื่นปลายนิ้ว
ออกไปหา หวังจะทำความคุ้นเคยกับมัน พร้อมส่งเสียงปลอบ

"ฉันไม่ทำอะไรเจ้าหรอกนะ"

กรร... แม้จะบอกตัวเองว่าไม่จำเป็นต้องกลัวเพราะเธอไม่ได้คิด

จะทำร้ายมัน แต่เสียงขู่ที่ดังขึ้นอีกพร้อมกับประกายดาววาววับก็ทำให้ มาเบลตกใจจนลืมหิ้วตัวกระตุกมือกลับ ความไม่ทันระวังทำให้เธอพลาด คว้าตัวมันไปโดนกิ่งแหลมในพุ่มไม้รกจนมันบาดเจ็บเนื้อเรียกเลือดซึม ออกมา

"อูย!"

"ตายแล้ว คุณหนูเลือดออก!" เดลล่าตกใจ

"นิดเดียวเท่านั้นแหละ ไม่เป็นไรหรอก" มาเบลบอกพลางยกมือ ข้างที่เป็นแผลขึ้นมาแตะริมฝีปากซับเลือดอย่างง่ายๆ ไว้ก่อน ในขณะที่ มืออีกข้างหนึ่งเลื่อนไปแตะเอวเพื่อหยิบผ้าเช็ดหน้าของตัวเองออกมา เพื่อซับทับอีกครั้ง หญิงสาวทั้งสองไม่ทันได้เห็นปลายจมูกเจ้าหมาป่า ตัวโตขยับคล้ายพยายามสูดกลิ่นบางอย่างที่ปะปนมากับอากาศ ดวงตา ของมันเปล่งประกายมองมาเบลไม่ว่างตา

"เอ่อ..." จมูกของเจ้าหมาป่าบาดเจ็บที่จู่ๆ ก็ยื่นมาโดนมือ และ ตัวดลันอุ่นที่แผลของเธอทำให้มาเบลประหลาดใจ ที่สำคัญท่าทางของ มันไม่เหลือรอยดูดันก้าวร้าวเลยสักนิด

มาเบลถอนหายใจโล่งอกหลังจากนั่งอึ้งเพราะตั้งตัวไม่ติดครู่หนึ่ง ดวงตามองมันอย่างอ่อนโยนถึงขอบใจ ในขณะที่เดลล่าก็เกือบใจหาย ...นี่กว่ามนตร์ขลังของคุณหนูจะหมดไปเพราะแผลที่เสียอีก...

"ไม่เป็นไรหรอก ขอฉันดูแผลให้เจ้าดีกว่านะ" ประโยคหลังจากมาเบล เอ่ยโดยไม่หวังว่ามันจะเข้าใจสักเท่าไรนัก สิ่งที่เขาเชื่อว่ามันจะเข้าใจ คือความจริงใจของตัวเองที่อยากจะช่วยเหลือมากกว่า เลือดที่ไหลริน ซึมไม่หยุดของมันทำให้เธอไม่สบายใจนัก แล้วก็อดไม่ได้ที่จะยื่นผ้า เช็ดหน้าที่ใช้แตะซับเลือดของตัวเองเมื่อสักครู่ไปใกล้ หวังจะใช้ผ้า นั้น ซับเลือดให้

บาดแผลใกล้แห้งออกที่หน้าจะเคยปกคลุมไปด้วยขนสีทองซึ่งมี ขนาดเกินความสามารถของเจ้าผ้าผืนน้อยทำให้มาเบลก็มลงมองผ้า

คลุมไหล่ของตัวเอง ก่อนจะจัดการปลดลงมาอย่างไม่เสียดาย สละมันให้กับเจ้าหมาป่าบาดเจ็บตัวนี้

เดลล่าที่ยืนอยู่ถึงกับร้องด้วยความเสียดาย แต่มาเบลไม่สนใจ...ก็แค่ผ้าผืนหนึ่ง...ถ้ามันจะช่วยชีวิตสักชีวิตหนึ่งได้ก็น่าจะเรียกว่าคุ้มแล้ว...

"เจ้าต้องได้รับการรักษาเป็นเรื่องเป็นราวรู้ไหม" มาเบลบอกยามพันผ้าให้กับมันเพื่อห้ามเลือดประทั่งไปก่อน

"คุณหนูครับ" สารถีนี่น่าจะจัดการซ่อมเปลี่ยนล้อเรียบร้อยแล้ว ร้องเรียก มาเบลเบือนหน้าไปมองพร้อมกับเดลล่าที่ส่งเสียงถามออกไป

"เรียบริ้อยแล้วหรือ"

"ครับ"

"งั้นมาช่วยฉันอุ้มเจ้า..." ประโยคของมาเบลขาดหายเมื่อมองกลับมาอีกครั้งก็ไม่เห็นหมาป่าตัวที่เธอตั้งใจจะนำไปรักษา เธอมองไปรอบๆ อย่างสงสัย

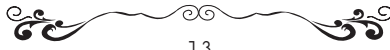
...หายไปไหนเสียเกิน...

"ช่างมันเถอะค่ะคุณหนู เราไปกันดีกว่า" เดลล่าที่อยากจะไปเสียทีบอก ตะวันที่ตกดินไปแล้วทำให้แสงสลัวกลายเป็นเริ่มจะมีดครีမ်

บาดเจ็บขนาดนั้น...จะรอดหรือ

มาเบลที่ยังตั้งใจไม่ลงอดนึกหวังไม่ได้ แต่ก็ทำได้แค่มองส่งสายตาเข้าไปในแนวป่าที่ความมืดโอบตัวปกคลุมมากขึ้นทุกที นึกภาวนาให้มันปลอดภัย แม้ในยามที่เธอต้องออกเดินทางคนเดียวของเดลล่าเพื่อไปขึ้นรถม้าที่สารถิเปิดประตูและลดบันไดเล็กๆ ลงมาคอย

โบัววาวว... ในแนวป่าได้แสงจันทร์ที่ค่อยๆ เคลื่อนตัวสู่ฟากฟ้า เสียงหอนที่ดังก้องทำให้เดลล่ารีบชวนเจ้านายสาวให้ก้าวขึ้นรถม้า สารถิรีบเข้าประจำที่บังคับรถม้าให้ออกวิ่งเพื่อมุ่งสู่ปลายทางต่อไป

ท่ามกลางความวังเวงจากป่าที่มีเสียงลมพัดแผ่ว สายตาคู่หนึ่ง
มองจ้องหญิงสาวที่เหลียวหน้ามองผ่านหน้าต่างออกมาอีกครั้ง ในยาม
ที่รถม้าแล่นจากไปในที่สุด...

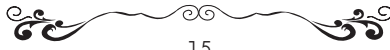

บทที่ ๖

อุณหภูมีย่ำแย่จัดและหมอกหนาขึ้นดูจะเป็นธรรมชาติปกติของ
เวลากาลาสกี เมืองหลวงของประเทศเล็กๆ ที่ตั้งอยู่ในแนวเทือกเขา
คาร์ปาเธีย ซึ่งถูกขนาบข้างด้วยประเทศโรมาเนียและรัสเซีย ยาม
กลางวันดินแดนแห่งนี้แทบจะเรียกได้ว่าไร้แสงตะวันเพราะไม่อาจส่อง
ทะลุผ่านม่านเมฆและหมอกหนาจัดลงมาได้ ยามกลางคืนที่มาถึงอย่าง
รวดเร็วเสมือนนั้น ความเย็นก็มีแต่จะยิ่งทวีความรุนแรง ถึงอย่างนั้น
ความมั่งคั่งหรูหราของเมืองหลวงแห่งนี้ก็ยังคงตระการตา

ความบันเทิงและศิลปะได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดีจากชนชั้นสูง
ของที่นี่ ซึ่งอุปการกรก็คือหนึ่งในั้น และในคำคืนนี้ที่อุปการกรเรื่องใหม่
กำลังจะเปิดแสดงรอบแรก โรงอุปการกรใหญ่ที่เก่าแก่ของเมืองซึ่งสร้าง
ตามสถาปัตยกรรมแบบโกธิคจึงไม่เพียงจะดูสง่างามยิ่งใหญ่นั้น ยัง
เจิดจ้าไปด้วยแสงไฟจนทำให้คนที่ไม่คุ้นชินอย่างมาเบลเกือบจะตาพร่า

รถม้าของบ้านเลอณาคอฟที่มาเบลอาศัยเดินทางมาพร้อมกัน
ด้วยแล่นไปจอดหน้าโรงอุปการกร และเมื่อประตูรถเปิด สมาชิกของ
บ้านเลอณาคอฟก็ก้าวลงไป เริ่มจากเมอซิเออร์บูเกตต์ผู้เป็นหัวหน้า

ครอบครัว มาตามโคลเอ้ และคริสติน่า...ลูกสาว โดยมีมาเบลรั้งท้าย
 เมอซีเออร์บูเกตต์และมาตามโคลเอ้หยุดทักทายคนรู้จักเป็นครั้ง
 คราว ท่าทางของทั้งสองท่านที่ดูกว้างขวางไม่น้อยทำให้มาเบลเข้าใจ
 เหตุผลของบุพการีมากยิ่งขึ้นว่าทำไมจึงอยากให้เธอใช้เวลาในฤดูสังคัม
 ภายในเมืองหลวงแห่งนี้กับครอบครัวเลอฌาคอฟซึ่งเป็นเพื่อนสนิท
 ของท่าน

...เพื่อคู่ครองที่ดีที่สุดสำหรับเธอ...

ผู้คนในเครื่องแต่งกายงดงามทั้งชายหญิงที่ต่างเดินทางมา
 ชมอุปรากรทำให้มาเบลอดมองอย่างชื่นชมไม่ได้ รอยยิ้มของเธอพราย
 สองแก้ม ...ผู้คนที่นั่นช่างแตกต่างจากที่บ้านเกิดของเธอ...

"เธอต้องชอบอุปรากรเรื่องนี้แน่ๆ มาเบล ฉันรับรอง" คริสติน่า
 กระซิบ ในขณะที่เดินนำเพื่อนรักที่ไม่ค่อยมีโอกาสพบบ่อยครั้งนักให้
 เดินตามผู้คนที่ก้าวขึ้นบันไดโรงอุปรากรที่แสนหรูหรา

แม้ตัวละครและท่วงทำนองที่กำลังโลดแล่นดำเนินอยู่บนเวทีจะ
 สร้างความบันเทิงดึงดูดความสนใจของผู้คนทั้งโรงอุปรากรเอาไว้ได้
 อย่างเหนียวแน่น แต่ความมึนงงเหมือนถูกจับจ้องก็แบ่งแยกประสาท
 รับรู้ของมาเบลออกมาจนต้องขมวดคิ้ว และอดไม่ได้ที่จะเบือนหน้า
 จากเวทีไปมองหาที่มาซๆ กระทั่งสะดุดเข้ากับสายตาคู่หนึ่งจากบ็อกซ์
 ที่นั่งส่วนตัวราคาสูงลิ่วฝั่งตรงข้ามที่มองจ้องมาอย่างแน่วแน่ไม่มี
 หลบ แม้เธอจะมองต่อตาด้วยความสงสัยอย่างโจ่งแจ้ง

ชั่วขณะที่สายตาสองคู่มองสบประสาน มาเบลรู้สึกถึงความอบอุ่น
 ที่หัวใจหนุมิกกลายเป็นร้อนแรงแผ่ทั่วร่าง เสียงจำให้ของนักแสดงหญิง
 บนเวทีหายไปจากโสตประสาท และหูของเธอเหมือนจะไม่สดับถึงเสียง
 ใดๆ อีกเลยนอกจากเสียงหัวใจตัวเอง

"มาเบล มีอะไรหรือเปล่า" คริสติน่าที่นั่งข้างๆ เบี่ยงตัวเข้ามา

กระซิบเรียกเพื่อนที่ดูเหมือนตกอยู่ในอาการนิ่งซึ่งอย่างเป็นห่วง

"ไม่มีอะไร" มาเบลรู้สึกตัวหันกลับมาตอบ แล้วเบือนสายตาไปมองการแสดงบนเวทีอย่างตั้งใจ ทั้งๆ ที่หัวใจยังเต้นแรงอย่างแปลกๆ จนน่ารำคาญ ซึ่งมาเบลคิดว่าน่าจะเป็นเพราะสายตาคมกริบของชายแปลกหน้าที่ยังจับจ้องเธอไม่วางตาจวบจนการแสดงสิ้นสุด

ท่ามกลางเสียงปรบมืออย่างประทับใจของผู้ชม มาเบลกลับได้ยินแต่เสียงเต้นของหัวใจตัวเอง แม้จะทำเป็นยิ้มปรบมือตามคนอื่นๆ ด้วยสีหน้าเป็นปกติก็ตาม

"รักแท้ของข้าแยมผลิจากความชิงชังที่เป็นหนึ่ง"* น้ำเสียงของคริสติน่าบอกชัดว่ายังคงเคลิบเคลิ้มอยู่ในโศกนาฏกรรมของความรักที่เพิ่งได้ชมผ่านอุปกรณ์เรื่องชื่อ

"ความรักโง่ๆ หรือหน้า เอาชีวิตและอนาคตไปทิ้งกับความรู้สึก หุนหันพลันแล่นชั่วครู่ชั่วยาม ช่างไม่คิดถึงใจพ่อแม่เสียบ้างเลย นี่ถ้ารู้มาก่อนว่าเรื่องราวจะเป็นแบบนี้ แม่จะไม่มีวันยอมอนุญาตให้พวก ลูกมาดูเด็ดขาด" มาตามโคลเอ็บบันธุ์ ดูท่านจะไม่ค่อยประทับใจกับอุปกรณ์เรื่องนี้สักเท่าไรนัก

"ก็แค่อุปกรณ์" เมอซีเออร์บูเกตต์เปรยเคล้าเสียงหัวเราะขณะเดินนำหญิงสาวในความปกครองทั้งหมดก้าวเดินลงบันไดเพื่อออกไปขึ้นรถม้ากลับบ้าน สำหรับท่านแล้วอุปกรณ์เรื่องนี้ก็แค่เรื่องประโลมโลกเรื่องหนึ่งเท่านั้น

"แต่เป็นอุปกรณ์ความรักที่โรแมนติกที่สุดเลยคะคุณพ่อ" คริสติน่าหันไปบอกบิดาดวงตาสุกสกาว แต่แล้วคิ้วก็เลิกขึ้นน้อยๆ เมื่อหันมามองมาเบล ทำท่าเหมือนกวาดสายตามองหาอะไรสักอย่างนั้น

* 'my only love sprung from my only hate' ถ้อยสำนวนจากบทละครเรื่อง Romeo and Juliet โดย William Shakespeare